

Del deraf. Den Omstændighed, at de maatte have bidraget til det, der er i Kassen, er ikke nogen tilstrækkelig Grund thi det hørte jo med til de Bilkaar, hvorunder de overhovedet drev dette Lodsferi: at de skulde henlægge Noget i denne Kasse, og der er saa meget mindre Grund dertil, som der jo slet ikke er nogen Sikkerhed for — jeg veed forresten ikke, hvorledes det trænger sammen, at det just er de nuværende Gaardmænd, der have skudt Pengene ind, det er maasse en gammel Besoldning. Jeg vilde derfor have anset det for rigtigere, om man havde ladet det forblive ved Lovforslaget i den Henseende, og jeg agter derfor ogsaa at stemme mod det Forslag, der er stillet til § 4 under Nr. 2. Men hvis man endelig mener at ville unde de Paagældende en Del af det, der er i denne Erstatningskasse — det skulde jo være 300 Rdl. ifølge § 11 i Reglementet af 1833, og der er vel altsaa heller ikke Mere end disse 600 Kr. — synes jeg, at de syv Husmænd ogsaa skulde have Lidt deraf. Jeg veed ikke, hvorfor man ikke vil lade ogsaa dem faae Lidt. Erstatningsfonden er jo tilveiebragt ved Sammenstud af Lodsseierne — som der staar i § 11 af Reglementet — og Lodsseierne ere ikke blot de 20 Gaardmænd, men ifølge Reglementet ogsaa de 7 Husfæstere. Have Gaardmændene tilveiebragt Pengene, saa have Husmændene det ogsaa, og jeg synes derfor, at man kunde gjærne lade dem komme med. Det bliver jo ikke noget stort Tab, Gaardmændene kom til at lide derved, og Husmændene faae dog altid en lille Klat. Efter Vædringsforslaget vil jo enhver af Gaardmændene faae 30 Kr.; hvis man derimod under de 7 Husmænd at være med, Derre Gud, saa faar Enhver af dem dog nogle og tyve Kroner. (En Stemme: Nei, kun det Halve!). Fuldkommen rigtigt, de Lal, jeg kom med, skulle divideres med 2. Det forekommer mig som sagt naturligt, om man havde ladet være at opstille Vædringsforslaget under Nr. 2, men havde ladet det forblive ved Lovforslaget.

Ordføreren (Boffen): Ja, Ualmænlighed er Verdens Løn, det er en gammel Erfaring. Da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) begyndte at tale, troede jeg, at vi skulde have samstemmet smukt i almindelig Anerkjendelse af det smukke Standpunkt, hvortil Lodsudvalget var naaet, og at det ærede Medlem ligesom vi Medlemmer af Udvalget vilde have glædet sig over den Opdagelse af dette Nyords Eldorado, hvor Uv og Lam græsse fredelig sammen ved Siden af hinanden. Jeg troede ogsaa at have fundet noget Saadant og kunde forsaavidt se et Parfel om lysere Dage deri, at Lammene græsede fredelig paa Nyords Enge ved Bredderne af Ubesund; men alt som det ærede Medlem kom videre i sin Udvikling, saae jeg, at det vendte sig fra Lal til Utal. Det ærede Medlem

begyndte med at sige Noget, jeg dog maa rette, han mente nemlig, at jeg forleden havde gjort gjældende, at ethvert Lovforslag maatte finde sig i at kunne støde paa en eller anden politisk Klippe, hvorpaa det strandede; men det har jeg ikke sagt. Jeg udtalte mig i den Retning, at det var naturligt, og der kunde ikke ventes Andet, end at organisatoriske Lovforslag af indgribende Betydning for Landet kunde komme til at lide en saadan Skjæbne, og jeg nævnedes særlig de Lovforslag, jeg den Gang tænkte paa; men det har aldrig været fjernt for mig, at der fandtes saadanne mindre væsentlige Områder, hvor vi kunde mødes i skøn Enighed. Jeg havde ikke opgivet Haabet derom, og, som sagt, jeg havde fundet et saadant Omraade i Nyords Lodsferi. Det har imidlertid været det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds forbeholdt at vise, at heller ikke dette Sted skal være Fristed for den politiske Strid; han har fundet en politisk Hage, hvorved han har kunnet knytte ogsaa dette lille Lovforslag til den almindelige Strid, og jeg var meget spændt paa, hvorledes han vilde opnaa det. Han fandt imidlertid meget findrigt denne Hage, idet han troede, at der, selv om vi vare enige om dette lille Lovforslag, dog mulig kunde staves en større Strid ud af det ved at knytte det til det større Lovforslag om Ordningen af det almindelige Lodsvesen. Det tyder for mig kun paa, at der ikke findes det Arbejde, vi foretage os her, som ikke paa en eller anden findrig Maade kan sættes i Forbindelse med den almindelige politiske Strid, og for saa vidt maa man finde sig i, at Utal bliver den endelige Løn, naar man endelig er naaet til Enighed, ja, til at fremstykke Arbejdet paa en endogaa ekstraordinær Maade. Det gaar ofte som efter det gamle Ord: Tager man Hatten af, faar man Prygl, og tager man ikke Hatten af, faar man ogsaa Prygl. Skynde vi os i Udvalgene, faae vi Skjænd derfor, og trækker det ud med Arbejdet, faae vi endnu mere Skjænd, saa at vi ere saaledes stillede, at hvorledes vi end bære os ad, kommer det til at gaa ud over os alligevel. Imidlertid tror jeg ikke, at det ærede Medlems Vitringer egentlig ere slet saa ondt mente, som man skulde synes, og jeg haaber i alt Fald, at de ikke skulle være af den Art, at de skulle kunne forsyne den gode Samstemning, som har fundet Sted dels mellem alle Udvalgets Medlemmer indbyrdes og dels med den høitærede Minister, men at vi virkelig skulle kunne redde dette lille Lovforslag ud af det — jeg vil ikke sige almindelige Skibbrud, thi jeg haaber, der vil kunne reddes flere end dette — men at det vil lykkes os at føre dette igjennem. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) ankede over en Bestemmelse, som indeholdes i Vædringsforslaget Nr. 2 og mente, at det var urimeligt, at Udvalget havde opstillet dette Forslag om at lade Halvdelen af den Kapital,